

LEGE nr. 108 din 16 iunie 1999 (republicată**)(*actualizată*)**
pentru înființarea și organizarea Inspecției Muncii
EMITENT: PARLAMENTUL
PUBLICAT ÎN: MONITORUL OFICIAL nr. 290 din 3 mai 2012

CAP. I

Dispoziții generale

ART. 1

(1) Se înființează Inspecția Muncii, organ de specialitate al administrației publice centrale în subordinea Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale, cu sediul în municipiul București.

(2) Inspecția Muncii are personalitate juridică și este finanțată integral de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale.

(3) Inspecția Muncii îndeplinește funcția de autoritate de stat, prin care asigură exercitarea controlului în domeniile relațiilor de muncă, securității și sănătății în muncă și supravegherii pieței.

(4) Inspecția Muncii acționează pentru asigurarea protecției sociale a muncii, în baza prevederilor art. 41 din Constituția României, republicată, și, respectiv, a prevederilor Convenției Organizației Internaționale a Muncii nr. 81/1947 privind inspecția muncii în industrie și comerț, ratificată prin Decretul Consiliului de Stat nr. 284/1973 și ale Convenției Organizației Internaționale a Muncii nr. 129/1969 privind inspecția muncii în agricultură, ratificată prin Decretul Consiliului de Stat nr. 83/1975.

ART. 2

Inspeția Muncii are în subordine inspectorate teritoriale de muncă, instituții cu personalitate juridică, care se organizează în fiecare județ și în municipiul București.

ART. 3

Inspeția Muncii, prin Ministerul Muncii, Familiei și Protecției Sociale, poate propune Guvernului înființarea în subordinea sa, în condițiile prevăzute de regulamentul de organizare și funcționare, a unor unități cu personalitate juridică, prin intermediul cărora să se asigure pregătirea sau perfecționarea pregătirii personalului propriu, precum și efectuarea unor prestații legate de specificul activității.

ART. 4

Organizarea și funcționarea Inspecției Muncii se reglementează prin Regulamentul de organizare și funcționare, aprobat prin hotărâre a Guvernului**), la propunerea Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale, cu respectarea prevederilor prezentei legi, denumit în continuare Regulament.

CAP. II

Atribuțiile Inspecției Muncii

ART. 5

Inspeția Muncii îndeplinește următoarele funcții generale:

a) de autoritate de stat, prin care se asigură exercitarea controlului aplicării prevederilor legale în domeniile sale de competență;

b) de comunicare, prin care se asigură schimbul de informații cu autoritățile administrației publice centrale și locale, precum și cu persoanele fizice și juridice supuse activității de control, informarea acestora și a cetățenilor asupra modului cum se respectă și se aplică prevederile legislației din domeniile de competență;

c) de reprezentare, prin care se asigură, în numele statului român și al Guvernului României, reprezentarea pe plan intern și extern în domeniile sale de competență;

d) de formare, prin care se realizează pregătirea și perfecționarea profesională a personalului propriu, în condițiile legii;

e) de cooperare, prin care se asigură desfășurarea de acțiuni în comun, pe plan intern și internațional, în domeniile de competență;

f) de administrare, prin care se asigură gestionarea bunurilor din domeniul public, respectiv privat al statului ori, după caz, al unităților administrativ-teritoriale pe care le are în administrare sau în folosință, a fondurilor alocate în scopul funcționării în condițiile legii, precum și organizarea și gestionarea sistemelor informatice necesare activităților proprii.

ART. 6

(1) Inspekția Muncii are următoarele atribuții generale:

a) controlul aplicării prevederilor legale, generale și speciale, în domeniile relațiilor de muncă, securității și sănătății în muncă și supravegherii pieței;

b) furnizarea de informații angajatorilor și salariaților cu privire la mijloacele de aplicare a prevederilor legale în domeniile de competență;

c) informarea autorităților competente despre deficiențele sau abuzurile legate de aplicarea dispozițiilor legale în vigoare;

d) prestarea de servicii specifice domeniului său de activitate;

e) inițierea de propuneri pentru îmbunătățirea cadrului legislativ din domeniile sale de activitate, pe care le înaintează Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale.

(2) Inspekția Muncii are următoarele atribuții specifice:

A. în domeniul relațiilor de muncă:

a) controlează aplicarea reglementărilor legale, generale și speciale, cu privire la încheierea, executarea, modificarea, suspendarea și încetarea contractelor individuale de muncă;

b) controlează stabilirea și acordarea drepturilor convenite salariaților ce decurg din lege, din contractul colectiv de muncă aplicabil și din contractele individuale de muncă;

c) controlează aplicarea măsurilor de respectare a egalității de șanse și de tratament între femei și bărbați;

d) asigură la nivel național evidența muncii prestate în baza contractelor individuale de muncă, prin registrul general de evidență al salariaților, precum și evidența zilierilor și a beneficiarilor prestațiilor acestora;

e) controlează folosirea forței de muncă, în scopul identificării cazurilor de muncă nedeclarată;

f) primește și transmite în sistem informatic, prin inspectoratele teritoriale de muncă, datele depuse de angajatori și beneficiari referitoare la salariați și la zilieri;

g) asigură înregistrarea contractelor colective de muncă la nivel de unități și verifică prevederile acestora, potrivit procedurii aprobate de inspectorul general de stat, și conciliază conflictele de muncă declanșate la nivelul unităților;

B. în domeniul securității și sănătății în muncă și al supravegherii pieței:

a) controlează, coordonează și îndrumă metodologic aplicarea prevederilor referitoare la securitatea și sănătatea în muncă, ce decurg din legislația națională, europeană și din convențiile Organizației Internaționale a Muncii;

b) cercetează evenimentele conform competențelor, avizează cercetarea, stabilește sau confirmă caracterul accidentelor, colaborează cu instituțiile implicate în ceea ce privește evidența și raportarea accidentelor de muncă și bolilor profesionale;

c) controlează activitatea de instruire, informare și consultare a salariaților și furnizează informații în vederea îmbunătățirii acesteia;

d) autorizează din punctul de vedere al securității și sănătății în muncă funcționarea persoanelor fizice și juridice și retrage sau poate propune retragerea autorizării, în condițiile legii;

e) analizează activitatea serviciilor externe de prevenire și protecție și propune, după caz, comisiei de abilitare a serviciilor externe de prevenire și protecție și de avizare a documentațiilor cu caracter tehnic de informare și instruire în domeniul securității și sănătății în muncă din cadrul inspectoratelor teritoriale de muncă retragerea abilitării;

f) eliberează avize și autorizații conform competențelor stabilite prin actele normative aplicabile;

g) dispune sistarea activității sau oprirea din funcțiune a echipamentelor de muncă, în cazul în care se constată o stare de pericol grav și iminent de accidentare sau de îmbolnăvire profesională, și sesizează, după caz, organele de urmărire penală;

h) dispune angajatorului efectuarea de măsurători, determinări și expertize pentru prevenirea unor evenimente sau pentru stabilirea cauzelor evenimentelor produse, precum și verificarea, prin organisme abilitate, a încadrării nivelului noxelor profesionale în limite admisibile la locurile de muncă, cheltuielile fiind suportate de către angajator;

i) controlează respectarea prevederilor legale referitoare la introducerea pe piață a produselor pentru care desfășoară acțiuni de supraveghere a pieței, conform competențelor;

j) restricționează, prin măsurile legale stabilite de legislația în vigoare, comercializarea produselor neconforme și dispune măsuri de eliminare a neconformităților constatate;

k) prelevează probe și efectuează testări în vederea identificării produselor care prezintă suspiciuni de neconformitate;

l) colaborează cu autoritățile vamale și alte organisme responsabile cu controalele la frontiere în vederea schimbului de informații cu privire la produsele ce prezintă riscuri în utilizare;

m) colaborează cu autoritățile competente naționale și din cadrul Uniunii Europene în toate problemele de supraveghere a pieței, inclusiv în ceea ce privește notificarea clauzei de salvagardare în cazul produselor neconforme.

(3) Inspekția Muncii îndeplinește și alte atribuții stabilite în responsabilitatea sa potrivit legislației în vigoare.

(4) Autoritățile administrației publice centrale și locale, precum și instituțiile aflate în subordinea, coordonarea sau sub autoritatea acestora au obligația de a pune la dispoziția Inspekției Muncii și a inspectoratelor teritoriale de muncă, la solicitarea acestora, informațiile și documentele necesare, în mod operativ și gratuit, pentru îndeplinirea atribuțiilor stabilite prin lege.

ART. 7

(1) Inspekția Muncii poate să presteze servicii și să furnizeze date/informații, contra cost, în condițiile legii.

(2) Contravaloarea serviciilor prestate se suportă de către beneficiarii acestora și constituie venituri la bugetul de stat.

(3) Serviciile pentru care se percep tarife, precum și cuantumul acestora se stabilesc prin ordin al ministrului muncii, familiei și protecției sociale.

ART. 8

În realizarea atribuțiilor sale, Inspekția Muncii cooperează, pe plan național și internațional, pe bază de protocoale, acorduri și memorandumuri, cu instituții similare, cu inspekții din alte domenii, instituții publice sau private, cu organizații ale partenerilor sociali și cu orice alte organizații care sunt constituite și funcționează potrivit legii.

ART. 9

Abrogat.

CAP. III

Organizarea Inspecției Muncii

ART. 10

(1) Inspecția Muncii este condusă de un inspector general de stat.

(2) În exercitarea atribuțiilor de conducere, inspectorul general de stat are în subordine 2 inspectori generali de stat adjuncți.

(3) Inspectorul general de stat și inspectorii generali de stat adjuncți sunt numiți prin ordin al ministrului muncii, familiei și protecției sociale, în condițiile legii.

(4) Funcțiile de inspector general de stat și inspector general de stat adjunct sunt funcții publice de conducere specifice, asimilate din punctul de vedere al drepturilor salariale cu directorul general, respectiv directorul general adjunct din minister.

(5) Inspectorul general de stat și inspectorii generali de stat adjuncți au calitatea de inspector de muncă și pot exercita activități de control pe întreg teritoriul țării.

(6) Inspectorul general de stat este ordonator secundar de credite.

(7) În exercitarea atribuțiilor sale, inspectorul general de stat emite decizii și aprobă metodologii, proceduri și instrucțiuni în domeniile de activitate ale Inspecției Muncii.

(8) Atribuțiile inspectorului general de stat și ale inspectorilor generali de stat adjuncți sunt stabilite prin Regulament.

(9) La nivelul Inspecției Muncii se constituie Consiliul Consultativ Tripartit, cu rol de dialog social, format din reprezentanții desemnați ai instituției, ai confederațiilor sindicale și patronale reprezentative la nivel național.

(10) Modul de organizare și atribuțiile Consiliului Consultativ Tripartit se stabilesc prin Regulamentul de organizare și funcționare al aparatului propriu al Inspecției Muncii, aprobat prin ordin al ministrului muncii, familiei și protecției sociale, la propunerea Inspecției Muncii.

ART. 11

(1) Inspectoratele teritoriale de muncă sunt conduse de câte un inspector-șef, numit prin ordin al ministrului muncii, familiei și protecției sociale, în condițiile legii.

(2) Inspectorul-șef este ordonator terțiar de credite.

(3) În exercitarea atribuțiilor de conducere, inspectorul-șef are în subordine 2 inspectori-șefi adjuncți, numiți prin ordin al ministrului muncii, familiei și protecției sociale, în condițiile legii.

(4) Inspectorul-șef și inspectorii-șefi adjuncți au calitatea de inspector de muncă și pot exercita activități de control.

(5) Funcțiile de inspector-șef și inspector-șef adjunct sunt funcții publice de conducere specifice, asimilate din punctul de vedere al drepturilor salariale cu directorul executiv și directorul executiv adjunct din cadrul serviciilor publice deconcentrate ale ministerelor.

(6) La nivelul inspectoratelor teritoriale de muncă se constituie câte un consiliu consultativ tripartit, cu rol de dialog social, format din reprezentanții desemnați ai instituției și ai organizațiilor sindicale și patronale reprezentative la nivel național.

(7) Modul de organizare și atribuțiile Consiliului Consultativ Tripartit se stabilesc prin regulamentul de organizare și funcționare al inspectoratului teritorial de muncă, aprobat prin ordin al ministrului muncii, familiei și protecției sociale, la propunerea Inspecției Muncii.

ART. 12

(1) Personalul Inspecției Muncii și al inspectoratelor teritoriale de muncă este alcătuit din funcționari publici și personal contractual.

(2) În exercitarea atribuțiilor de serviciu, inspectorii de muncă exercită atribuții de autoritate de stat.

(3) Inspecția Muncii asigură participarea personalului propriu și al inspectoratelor teritoriale de muncă la programe de perfecționare profesională, specifice domeniului de activitate, aprobate anual prin decizie a inspectorului general de stat.

(4) Funcțiile publice de conducere ale direcțiilor/serviciilor/birourilor cu atribuții de control și de evidență a relațiilor de muncă sunt funcții publice de conducere specifice.

(5) Funcționarii publici de conducere ai direcțiilor/serviciilor/birourilor cu atribuții de control și de evidență a relațiilor de muncă au calitatea de inspector de muncă.

(6) Inspectorii de muncă, celelalte categorii de funcționari publici, precum și personalul contractual din cadrul Inspecției Muncii și al inspectoratelor teritoriale de muncă beneficiază de măsuri speciale de protecție împotriva amenințărilor, violențelor sau a oricăror fapte care îi pun în pericol pe ei, familiile și/sau bunurile lor, precum și de rambursarea tuturor cheltuielilor pentru daunele suferite în exercitarea atribuțiilor.

(7) Măsurile speciale de protecție, precum și condițiile și modul de realizare a acestora se stabilesc prin ordin al ministrului muncii, familiei și protecției sociale. Pentru reglementările aplicabile funcționarilor publici se va obține avizul Agenției Naționale a Funcționarilor Publici.

(8) Personalul Inspecției Muncii și al inspectoratelor teritoriale de muncă beneficiază de sprijin financiar din partea instituției, prin suportarea sumelor necesare asigurării asistenței juridice, în condițiile stabilite prin ordin al ministrului muncii, familiei și protecției sociale, în cazurile în care actele și faptele îndeplinite în timpul exercitării atribuțiilor de serviciu, în limitele și cu respectarea prevederilor legale, fac obiectul unor proceduri judiciare.

ART. 13

(1) Numărul maxim de posturi pentru aparatul propriu al Inspecției Muncii și al inspectoratelor teritoriale de muncă se stabilește prin Regulament.

(2) Structura organizatorică și statul de funcții ale aparatului propriu al Inspecției Muncii și al inspectoratelor teritoriale de muncă, precum și repartizarea numărului de posturi la inspectoratele teritoriale de muncă se aprobă prin ordin al ministrului muncii, familiei și protecției sociale.

ART. 14

Drepturile salariale ale personalului încadrat la Inspecția Muncii și la inspectoratele teritoriale de muncă se acordă astfel:

a) pentru Inspecția Muncii, potrivit prevederilor legale aplicabile aparatului propriu al Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale;

b) pentru inspectoratele teritoriale de muncă, potrivit prevederilor legale aplicabile serviciilor publice deconcentrate ale ministerelor.

ART. 15

(1) Inspecția Muncii întocmește și publică anual un raport asupra activității sale, cu respectarea prevederilor Convenției Organizației Internaționale a Muncii nr. 81/1947 privind inspecția muncii în industrie și comerț, ratificată prin Decretul Consiliului de Stat nr. 284/1973.

(2) Raportul prevăzut la alin. (1) se înaintează ministrului muncii, familiei și protecției sociale și Organizației Internaționale a Muncii.

CAP. IV

Inspectorul de muncă

ART. 16

(1) Inspectorii de muncă sunt funcționari publici, în cadrul funcțiilor publice specifice cu statut special.

(2) Statutul inspectorului de muncă va fi reglementat prin lege.

(3) Inspectorii de muncă beneficiază de stabilitate în funcție și independență față de orice schimbare guvernamentală și influență neprevăzută din afară.

(4) Funcția de inspector de muncă poate fi ocupată de persoane cu studii universitare de licență absolvite cu diplomă, respectiv studii superioare de lungă durată absolvite cu diplomă

de licență sau echivalentă în domeniile fundamentale: științe inginerești, științe agricole și silvice, științe juridice, științe economice sau în specializările: sociologie, psihologie, medicină, administrație publică și științe politice.

ART. 17

Recrutarea și numirea în funcție a inspectorilor de muncă se fac potrivit legislației din domeniul funcției publice.

ART. 18

Inspectorii de muncă sunt obligați:

a) să nu aibă vreun interes, direct sau indirect, de orice natură ar fi acesta, în entitățile care se află sub incidența controlului lor;

b) să nu dezvăluie secretele de fabricație și, în general, procedurile de exploatare, de care ar putea lua cunoștință în exercitarea funcțiilor lor, atât pe durata existenței raporturilor de serviciu, cât și timp de 2 ani după data încetării acestora;

c) să păstreze confidențialitatea asupra identității persoanei care semnalează nerespectarea prevederilor legale în domeniul reglementat de prezenta lege și să nu dezvăluie angajatorului, prepușilor săi sau altor persoane faptul că efectuează controlul ca urmare a unei sesizări.

ART. 19

Inspectorii de muncă, purtând asupra lor legitimația și insigna care atestă funcția pe care o îndeplinesc în exercitarea atribuțiilor stabilite prin lege, au următoarele drepturi:

a) să aibă acces liber, permanent și fără înștiințare prealabilă în sediul oricărui angajator și în orice alt loc de muncă organizat de persoane fizice sau juridice;

b) să identifice, pe baza actelor care dovedesc identitatea sau pe baza altor documente, persoanele aflate în locurile de muncă sau în alte locuri supuse controlului sau cercetării evenimentelor și să impună completarea fișei de identificare;

c) să solicite angajatorului sau reprezentantului legal al acestuia, precum și salariaților, singuri ori în prezența martorilor, documentele și informațiile necesare pentru realizarea controlului sau pentru efectuarea cercetării evenimentelor;

d) să li se pună la dispoziție de către entitatea controlată copii de pe documentele care au legătură cu controlul efectuat sau cu cercetarea evenimentului;

e) să ia declarații scrise, singuri sau în prezența martorilor, salariaților, angajatorilor și/sau, după caz, reprezentanților legali ai acestora, precum și altor persoane care pot da informații cu privire la obiectul controlului efectuat sau al evenimentului cercetat;

f) să preleveze, în vederea efectuării de analize în laboratoare specializate sau în vederea administrării de probe, mostre de produse, materiale ori substanțe fabricate, utilizate, depozitate, manipulate și să înștiințeze deținătorul sau angajatorul despre aceasta;

g) să dispună angajatorului efectuarea de măsurători, determinări și expertize pentru prevenirea unor evenimente sau pentru stabilirea cauzelor evenimentelor produse, precum și verificarea, prin organisme abilitate, a încadrării nivelului noxelor profesionale în limite admisibile la locurile de muncă;

h) să preleveze mostrele necesare din produse pentru care desfășoară acțiuni de supraveghere a pieței, iar în cazul în care consideră necesar, să dispună distrugerea sau scoaterea din uz a produselor care prezintă un risc grav;

i) să dispună angajatorului măsuri, în vederea remedierii într-un timp determinat a neconformităților constatate;

j) să dispună interzicerea, restricționarea, retragerea unui produs de pe piață sau rechemarea acestuia, cu precizarea motivelor care stau la baza acestei decizii;

k) să dispună sistarea activității sau oprirea din funcțiune a echipamentelor de muncă, în cazul în care constată o stare de pericol grav și iminent de accidentare ori de îmbolnăvire profesională, și să sesizeze, după caz, organele de urmărire penală;

l) să dispună suspendarea sau retragerea autorizației de funcționare;

m) să aplice semne distinctive cu valoare de sigiliu, în condițiile prevăzute de lege, în virtutea autorității de stat cu care este investit, pe timpul și în legătură cu îndeplinirea atribuțiilor de serviciu;

n) să sesizeze organele de urmărire penală cu privire la cazurile sau la situațiile de încălcare a dispozițiilor legale în domeniu, când există indicii de săvârșire a unei infracțiuni;

o) să constate contravenții și să aplice sancțiuni prevăzute de legislația în vigoare;

p) să solicite și să primească necondiționat sprijin de la autorități și instituții de ordine publică și protecție, după caz, în desfășurarea controlului.

ART. 20

(1) Constatările rezultate în urma controalelor și a cercetării evenimentelor, măsurile, precum și sancțiunile dispuse de inspectorii de muncă sunt consemnate de aceștia în procese-verbale, al căror model se aprobă prin decizie a inspectorului general de stat.

(2) Contestațiile formulate împotriva actelor cu caracter administrativ încheiate de inspectorii de muncă sunt soluționate potrivit prevederilor Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Contestațiile formulate împotriva proceselor-verbale de constatare și sancționare a contravențiilor încheiate de inspectorii de muncă sunt soluționate potrivit prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.

ART. 21

Persoanele fizice sau juridice controlate au obligația de a pune la dispoziția inspectorilor de muncă documentele și informațiile solicitate de către aceștia, necesare controlului ori cercetării evenimentului.

ART. 22

Inspectorii de muncă își pot desfășura activitatea de control pe tot teritoriul țării, indiferent de locul de muncă în care își desfășoară activitatea în mod curent, în baza deciziei emise de inspectorul general de stat.

CAP. V

Sanțiuni

ART. 23

(1) Constituie contravenții și se sancționează cu amendă de la 5.000 lei la 10.000 lei:

a) împiedicarea în orice mod a inspectorilor de muncă să exercite, total sau parțial, controlul ori să efectueze cercetarea evenimentelor potrivit prevederilor legale prin orice acțiune sau inacțiune a conducătorului unității, a reprezentantului legal, a unui angajat, prepus ori a altei persoane aflate în locațiile supuse controlului, inclusiv refuzul persoanei găsite la locul de muncă de a completa fișa de identificare sau de a da informații despre evenimentul cercetat;

b) neîndeplinirea sau îndeplinirea parțială de către entitatea controlată a măsurilor dispuse de inspectorul de muncă, la termenele stabilite de acesta;

c) nerespectarea de către conducătorul unității, reprezentantul legal al acestuia, angajați, prepuși sau alte persoane aflate în locațiile supuse controlului a obligației de a pune la dispoziția inspectorilor de muncă, în termenul stabilit de aceștia, documentele și informațiile solicitate, necesare controlului ori cercetării evenimentelor.

(2) Constatarea și sancționarea contravențiilor prevăzute la alin. (1) se fac de către inspectorii de muncă.

ART. 24

(1) Contravenientul poate achita pe loc sau în termen de cel mult 48 de ore de la data încheierii procesului-verbal ori, după caz, de la data comunicării acestuia jumătate din

minimul amenzii prevăzute la art. 23 alin. (1), inspectorul de muncă făcând mențiune despre această posibilitate în procesul-verbal.

(2) Contravențiilor prevăzute la art. 23 alin. (1) le sunt aplicabile dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.

ART. 25

Inspectorii de muncă sunt competenți să constate și să sancționeze toate faptele care, potrivit legii, constituie contravenții și pentru care se prevede că agentul constatator face parte din personalul Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale, al direcțiilor de muncă și protecție socială*) și al inspectoratelor teritoriale de muncă.

ART. 26

În cazul săvârșirii repetate de către angajatori a unor abateri grave de la prevederile legislației muncii sau de la normele de securitate și sănătate în muncă, Inspekția Muncii poate cere radierea persoanei juridice din registrul comerțului.

CAP. VI

Dispoziții finale

ART. 27

(1) Inspekția Muncii preia în administrare de la Ministerul Muncii, Familiei și Protecției Sociale, pe bază de protocol, clădirile și terenurile aferente, precum și toate celelalte bunuri necesare activităților specifice.

(2) Pentru dezvoltarea activităților proprii autoritățile publice centrale sau locale vor atribui Inspekției Muncii, cu prioritate, în condițiile prevăzute de lege, terenuri, clădiri și spații.

ART. 28

Personalul preluat de către Inspekția Muncii de la Ministerul Muncii, Familiei și Protecției Sociale se consideră transferat în interesul serviciului.

ART. 29

Prezenta lege intră în vigoare la 90 de zile de la data publicării ei în Monitorul Oficial al României, Partea I.